

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 1710 van 14 september 2007
in de zaak X /IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Filippijnse nationaliteit op 3 juli 2007 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de "*beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten*" van 24 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DEMUYNCK en van advocaat Coolsaet G., die loco advocaat C. Decordier verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij is van Filipijnse nationaliteit, geboren te Polillo, Quezon (Filippijnen) op 10 april 1974.

In 1994 is ze met een paspoort met visum naar Nederland gekomen (stuk2).

Op 3 april 2006 vestigde de verzoekende partij haar hoofdverblijfplaats in Hoeilaart (stuk 27).

Aan de verzoekende partij werd op 28 december 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten, met onmiddellijke verlenging tot 21 maart 2007, betekend omdat zij *"verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum"* (stuk 15). Op 15 maart 2007 werd dit bevel nogmaals verlengd tot 9 juli 2007 (stuk 16).

Op 13 april 2007 wordt haar zoon X. te Ukkel geboren. Op 18 april 2007 wordt de geboorteakte afgeleverd waarin X., van Belgische nationaliteit, als vader van R.R. vermeld staat (stuk 21).

Op 7 mei 2007 werd door de verzoekende partij een vestigingsaanvraag ingediend als bloedverwante in de opgaande lijn van X., op basis van artikel 40 §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (stuk 21).

Op 24 mei 2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de *"beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten"* omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn. Dit is de bestreden beslissing die op 4 juni 2007 ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht (stuk 24).

Op 11 juni 2007 diende de verzoekende partij een verzoek tot herziening van de beslissing tot weigering van vestiging (stuk 25).

2. Onderzoek van het beroep.

1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat *"de materiële motiveringsplicht, zoals onder meer vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, elke administratieve beslissing met individuele strekking afdoende, correct en pertinent gemotiveerd moet zijn; luidens het motiveringsbeginsel elke administratieve beslissing bovendien gegrond moet zijn op rechtens en feitens afdoende gronden."*

De verzoekende partij heeft een vestigingsaanvraag (stuk 21 administratieve dossier) ingediend luidend als volgt: *" Verzoek om vestiging in België als bloedverwant in de opgaande lijn van R.R. (...), geboren te Ukkel, op 13042007 van België nationaliteit, verblijvende te ..."*.

2.1.2. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:*

Betrokkene kan onmogelijk ten laste zijn van haar Belgisch minderjarig kind."

2.1.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet ten laste kan zijn van haar minderjarig kind. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Bijgevolg voldoet ze niet aan de voorwaarden om zich te vestigen als bloedverwant in de opgaande lijn, zoals vervat in artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt dit determinerende motief niet. Dit motief is afdoend en pertinent.

2.1.4. Tevergeefs stelt de verzoekende partij dat de motiveringsplicht geschonden werd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met artikel 3.2.,b en artikel 40.1. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/ EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG). België heeft Richtlijn 2004/38/EG niet tijdig omgezet zodat de bepalingen ervan die naar de inhoud onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, sedert 1 mei 2006 rechtstreekse werking hebben.

De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken diende dit artikel van de richtlijn niet toe te passen, daargelaten de vraag over de directe werking, aangezien dit artikel betrekking heeft op een vestigingsaanvraag op basis van het bestaan van een duurzame relatie en niet op een vestigingsaanvraag op basis van een bloedverwantschap in opgaande lijn.

Het middel is ongegrond

2.1.5. Tevergeefs verwijst de verzoekende partij naar het arrest X (H.v.J. zaak C-200/02 van 19 oktober 2004). Het Hof van Justitie stelt zelfs uitdrukkelijk in overweging 42 dat de ouders van minderjarigen niet als ten laste kunnen beschouwd worden: *"Artikel 1, lid 2, sub b, van richtlijn 90/364, bloedverwanten in opgaande lijn van de houder van het verblijfsrecht die 'te zijnen laste' zijn, ongeacht hun nationaliteit het recht verleent zich met die houder te vestigen, kan geen verblijfsrecht verlenen aan de onderdaan van een derde staat die zich in de situatie van Chen bevindt, noch op grond van de emotionele band tussen moeder en kind, noch op grond dat het recht om het Verenigd Koninkrijk binnen te komen en om er te blijven zou afhangen van het verblijfsrecht van dat kind."*

2.1.6. Tot slot verwijst de verzoekende partij naar het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (nummer 5.612.029 van 8 december 2006, stuk 15). Dit advies heeft geen betrekking op de huidige zaak en dergelijk advies is trouwens niet bindend.

De Raad besluit dat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een correcte beslissing genomen heeft.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel aan.

2.2.1. De verzoekende partij meent dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken, door de weigering om de vestiging toe te staan te baseren –althans gedeeltelijk- op een feit dat niet overeenstemt met de werkelijkheid, een onredelijke en disproportionele beslissing neemt, en bijgevolg de in het middel vermelde normen en beginselen schendt”*.

Wanneer de minister een beslissing neemt die wettig is kan zij bezwaarlijk stellen dat de beslissing disproportioneel of onzorgvuldig genomen is.

Voor zover de verzoekende partij bedoelt dat de minister rekening had moeten houden met andere elementen zoals het voorgehouden huwelijk, samenwoont met een Belgische partner, die de vader is van haar Belgisch kind had zij haar vestigingsaanvraag moeten indienen op basis van deze elementen, wat zij naliet te doen.

2.2.2. Gelet op wat voorafgaat heeft de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel geschonden. Het element dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, namelijk het niet ten laste zijn van een minderjarig kind, wordt door de verzoekende partij noch betwist noch weerlegd. Derhalve toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze genomen is.

2.2.3. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

2.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS.

M. BEELEN.